nistus ollema. Agga temma ei walwand ennast mitte, ei pannud mitte tähhele, kuida se kurri mõtte, et temma poeg ennam ei piddant suggogi temmast holima, nenda temma südame sees juurt wõttis, et wähhe awalt ikka tiggedamaks sai, omma poia, ja isseärraniste omma minnia wasto, kelle peäle emma kaddeda silmiga wahtis kui selle peäle, kes olleks kallimat warrandust temma käest ärrawõtnud. — Se kaddedus ja tiggedus wõttis ikka süggawamalt emma südames juurt ja kaswis wimaks awwalikko wihhaks ja waenuks. — Ei kõlband ühtegi mis minnia teggi, siis olli temma laisk, siis holeto, siis rojane, ja kui sesuggust alwa naest laitis temma ämm tedda ka rahwa wasto, nenda et keik nabri rahwas tedda, ämma tühja jutto pärrast, wägga alwaks piddasid ning mitmele halle meel olli mehhega, et Jummala nuhtlus temma peäle olli langend, sesugguse kõlwato naesega ellada. — Ei millalgi ei waatnud ämm lahke silmidega omma minnia peäle, millalgi temma ei kuulnud üht tassast ja armsa sanna temma suust, waid aina ükssi tiggedad ja hoplikud sanud. Siiski ei ärritand minnia millalgi omma ämma wihhale, ei millalgi ei annud temma temmale õigust, temmaga riidleda ja tapleda, waid auustas tedda ja olli tassane omma mehhe emma wasto. Agga kül se waene walwas mitto õõd, nuttes ja Jummalat pallubes, et temma isse ommast rohkest armust piddi omma rahho-Waimo maiasse saatma, et se truhinge sõbber piddi ämma südames ässet wõtma, kes meile ütleb: „omma rahho annan ma teile!“ — Se wagga mõtte ja allandlik palwe kelas minnia südame seest keik kurja wihha ja tiggedust ämma wasto ärra, et sesamma kül keik temma maia-õnne ja rahho rikkus ja hea melega olleks üsna ärrakautanud, agga minnia jähhi kindlaste palwes ja palwe teggemisses, et Jesand piddi ikka weel uut joudo, uut woimust temmale andma, ikka lahke ja helde olla omma ämma wasto. — Katsus agga minnia wahhest temmale lapselikko armastusega sesuggust abbi eht melehead tehha, kenest wanna innimessel wägga hea meel ja rõõm on, siis põlgas ämm sedda nende sannadega: „ei minna ei tarwita sinno käest ühtege, ma saan ilma sinno abbita isse kül tõime, kassi mo silmide alt ärra!“ Olli minniale tarwis koddunt ärra minna, ja pallus ämma allandlikkult, ni kaua wätima laste järrel katsuda, et neile kahjo ei piddant sündima, siis temma ei wõtnud seddagi kuulda, waid wastas: „mis mul on sinno lastega teggemist, panne neid, kuhho sa tahhad!“ — Kuigi armsa ja illusa sannadega minnia ka tedda pallus, se ei aitand ühtege, temma südda olli kõwwa kui kiwwi. Ep olnud siis waese minniale muud nou, kui kannatlikkult ennast Jummala pühha tahtmisse alla allandada, kes selle ränga koorma temma peäle olli